

@mesicniduse

Poděkování

Děkuji nakladatelství pointa za skvělé podmínky pro vydání knihy, děkuji svému knižnímu týmu za spolupráci, Jurovi za ilustrace, Aničce za grafiku, děkuji Alence, Kláře a Kubovi za zpětnou vazbu a děkuji všem ženám, co si umí brát mou pozornost

Obsah

Předzpěv.....	7
Epitaf.....	9
Nelze kráčet dál, nelze spět	11
Nultá milá, první sladký doušek a prahne napořád	13
První vize	15
Ona jak slunce, on věčné novoluní	17
Ptá se tam, kde končí stromy a začínají hvězdy.....	18
Zatmění	20
Jsem růže.....	21
Jsem led.....	23
První milá, první duše.....	25
Obloha, v jeho světě, barvou fialová	26
Druhá milá, první polibek.....	28
Koruna krále temnoty	29
Království.....	30
Třetí milá, první královna	32
Vílí královna.....	34
Žádný dřevěný kůl, jen čepele	36
Odlož ten břit	38
Vždyť on se rozpadá	39
Kletba	40
Motýlek, šelma, koťátko, zmije.....	41
Ledová princezna	43
Korona.....	44
Jak moc?.....	45
Nejsem pilný chovatel.....	46
Můj drahý přítel	47
Novoluní ve vaně, krystaly ve mně	48
Nemrtvý a nesmrtná	50
Láska.....	52
Jazyk jako jablečný květ	53
Klid duše	54
Koruna přírody	55
Les	56

Zdála se mu noční můra	57
Zdál se mu překrásný sen.....	57
Jsem král temnoty Oldřich III.	58
Po Duchcově levituji.....	59
Téže mne utopit	60
Druhá vize	61
Vaše veličenstvo, klenot jste sama	62
Večerní modlitba.....	63
My, páni v černé.....	64
Potkal jsem ducha	65
Roň slzy	66
Portál.....	67
Běžci	68
Jsem mimóza.....	69
Žádná, z obou těch nejvyšších, ho nevyslechne	70
Noc	71
Byje přirozená jako elvinský les	72
Březový háj.....	73
Schůzka	78
Schůzka	79
Pomáhat a chránit.....	80
Rasismus.....	81
Etatismus.....	82

Předzpěv

Čtenáři, kdo v těchto listech najdeš zalíbení,
či sám zmaten přistihneš se v nich,
nejásej, nepanikař; listuješ ve strastech mých,
i snech a vizích, žádné více tam již není!

x

x

x

Sám se nepoznávám po tom lkání,
kdy láskou, pak Temnotou já zcela
vzplanul jsem; dnes, kdy hasnu docela,
stromům věnuji své stránkování.

Báseň nějaká-li zde vyniká,
to Noce, lásku hlavně měj za viníka,
že rád vtěluji se do básníka.

poslat dopici nekoho kdo se tomu vysmiva// kým budu zostuzen

x

a má trapná slabina

KRÁL TEMNOTY

Epitaf

Nejsem hrdina odvážlivec ani bojovník jsem básník i stratég jsem milovník i myslitel jsem mlha
vzduch jsem klid nejsem ničí nejsem svůj nejsem muž žena nejsem člověk jsem měsíční duše
jsem nemrtvý ne anjel aň ouplněk jsem nov jsem noc jsem vzduch jsem nic

Nemám narození nemám konce nemám čas prostor pozornost ani soudnost nemám jméno tvář
nemám srdce nemám tvar ani tělesnou schránku mám měsíční duši a bílý stín mám prázdný cit
nemám řev nemám nic

Nelze kráčet dál, nelze spět

Po bažinách levituji - jsem mlha -
a stoupám mnohem výše -
jsem vzduch, jsem kouř - hledat duše klid.

Bříza zpod Stínu svou krásou mrhá,
břečťan prsí se mu v pýše
v korunách a v koruně mé skryt.

Pozoruji, zkoumám skromný um,
krášlit vše kol i sebou pod,
sličné nohy, Krušné hory, betonový dům,

břehy stojatých, břehy živoucích vod.
A za ten děkuji stromům!
Směle výším dál, výše vede schod

k červánkům, já však vládnu bouři.
Mé verše, ať zní, svými hromy vznes,
Čtenářům svou Temnotu shora snes.
Vězte, smrtelní, že lze láska plát, kouří

a doutá pak a v její hasne troud
tomu, kdo nechal své srdce pohlaví jasné zout.

Nelze kráčet dál, nelze spět,
dyž bosé je.

Nultá milá, první sladký doušek a prahne napořád

Veškerý čas a čtrnáctero
veršů za Temnoty poskládám
v cele a jediné z dám;
kde drží mou duši, mé tělo,

tak srdce mé, to prvně tělo
a tlí jistou slabostí, kdež sám,
já nepochybně, tkvím zde, ne tam,
kde síly své by svalnatělo.

Tu Noc, nežízliv oné chuti,
já poznal prahnout pít hrudi
- krk sladší - a na své bít pnutí.

Tu vzevřelo mé lásky plání,
mé hrudi dotkla se svou dlaní,
kde ranila tam beze zbraní.

První vize

Nač na duel s moudrostí výlet
vyzívati ten, kde onen pramen,
pramen vlahý, čistý na pohled,
Amorem ke dnu nížin veden.

Nenacházím zde hlasu její tón
ponechán onomu večeru,
však myšlenek virtuosa shon,
jen sněné vize touhy v šeru.

Sever a východ a blond a brunet.
Já, jako mistr, neznám ji přicházet,
v poledni dne druhý zřím břesk,
čí paprsky berou zrak i zcizí můj stesk.

Jsem v úsvitu poupě, kvetu v jí blíži,
okvětí zmůže mou srdce mříži,
zně růžin vzkvět našeptáváv zdání,
co láska její slitování.
A slastí, jež tváře malované,

co lůno spící růže švihem nože;
ta ledová modř v jí oči plane,
já žáry kanu, smrtelní, plám, bože!

A upadá, přijata kolébkou,
jež stavěna z hrudi,
lehce tisknuta příkrývkou
svá víčka svírá s chutí.

Z nadvýšin letů sněhové holubice
níže line sedmiškálou iluminace
oblá, co má i jej i naše osa,
co symbol pouhý, dvou labutí pósa.

Ret ke rtu a ke rtu ret,
ovíván blond v brunet se vplet,
tak sladké polibky, tak sladký aň med,
jen snil můj věk o jejích věků lét.

V dáli mračna temná bělavé nebe svírají,
zpod Stínu líbáanky závěru věčné volají,
časoprostoru rovina není již rovinná,
z pohádky strast, z roviny trhlina.

Průtrží tnut v konci dlí sen,
tentokrát skládám lucidní jen.
Ryze sám probuzen ránu
líce sám zbavuji ronů.

Ona jak slunce, on věčné novoluní

Kdy jasný pozdrav sluneční
onou věnován mně bude
a vlas rozlije své rudé -
žhavá tímto časem zvěční,

ani hřejné této slečny
zoří neustojím kruté,
Nocí jásám temně, blude,
kdo v pout' ženeš mne k ní.

Nezní jen žalozpěv, zní drozd
všeho ptactva řeči znalý
pět i opěvovat tu líci všejasnou,

- z výší skal po hlubin hvozd,
tak smyslu tam, kde dlí zmary -
jež ohně, ve Stín žalíc tu mou, nehasnou.

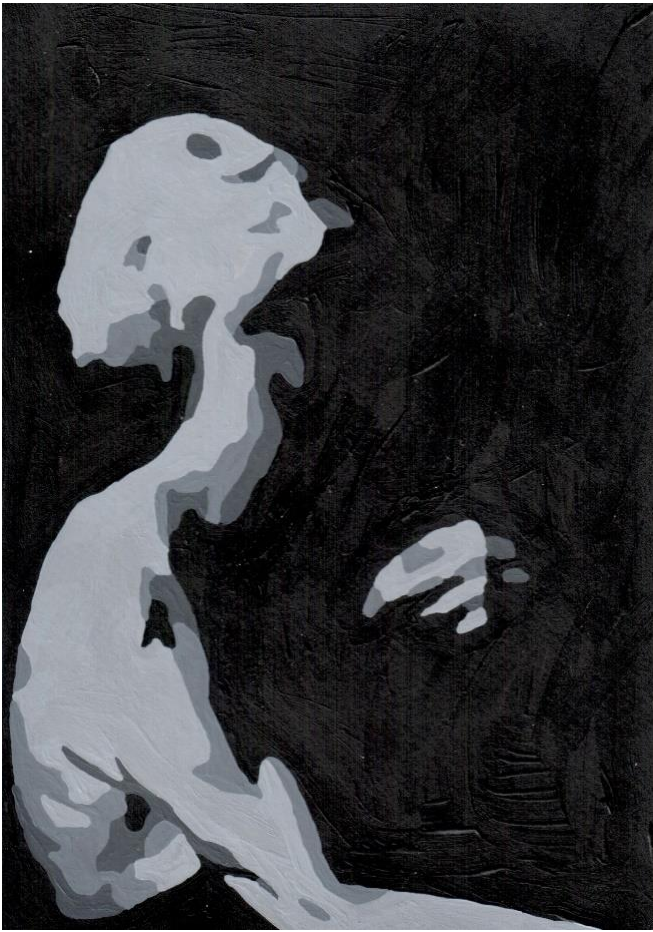
Ptá se tam, kde končí stromy a začínají hvězdy

Jaká radost a úplněk šestý schůzku
zde a prahořkého zdání počínaje
květ, co půlrok kvet a nyní nedozraje,
a ty Stíny tak, co tropí ho v ouzku,

mne poztrácí vládě mého srdce vojsku.
Až vzejdu těla své schránky za okraje,
nad něj vsad'te břechťan se pnoucí, bříz háje
bělokoryých, svit i klid co černo blesků.

Pěji svou Smrt i ptám se za vzpomínání;
Mračna, kdo vidíte životem mým bídným,
jsem já, s lukem on či ona nevinná

vina všeho, čemu já se neubrání?
Neúspěchu čelím, vzpomínkám ztraceným,
nebe než odvěti mi, vpije mne hlína.

Zatmění

Je sad, hvozd a ona,
je růže, dub a ona,
je květ, kořen a ona
a květ je ona.

Je pohádka, hrůza a ona,
je sladké, hořké a ona,
je touha, zmar a ona
a touha je ona.

Je anjel, ďábel a ona,
je nebe, Peklo a ona,
je světlá, tmavá a ona
a světlá je ona.

Je den, Noc a ona,
je jasno, déšť a ona,
je slunce, měsíc a ona
a slunce je ona.
Je jas, Stín a ona,

je svit, Tma a ona,
je záře, Temnota a ona
a záře je ona.

Jste Vy, já a ona,
ale Vy nejste ona.

Jsem růže

Čti, věř,
jsem růžový keř,
lásce vzkvétám,
vadnu smutný,
i mám trny,
nebodám,
krom sebe
tak moc, vím,
jak Stín
mnou zebe,
sůl teču, mízu.
Né topol, břízu
zřím, svítí svíce,
jak jej líce,
jež jen hvězdy,
sazené hranou
v zástup tisíce stý
mou Tmou;
kreslí v rysy,
jaké vím je z kdysi.

Stále věř,
tu tvář šer
a srdce nech
se zbarvovat
v krásu svoji,
můj vzlyk
bol vát
za závoji.
A teď
mne ved',
verši,
básní dál,
květ opadal,
slza další,
slza s ním,
já sním, vím,
žhne stále,
stále žhne
až přijde dne
vše skonale.

Jsem led

Kdo šáhne si,
ten spálí se,
já roztaji v živou vodu,
hned zmizí pak
a já zas chlad.

První milá, první duše

Já prosím jí chybět,
tak ona mi schází,
jak bílá břízu schází,
mramor, mé růže květ.

Jak černá ony rety,
to srdce, krutou duši,
kdysi a jak mi sluší,
co jí můj závan bledý.

Střetnu ji snad v nedaleku?
Mne nepotká víc - jen Smrt,
krve, slzy, krve déšť, lázeň.

Brodím svou nesplavnou řeku
a ze mne jest zmrd?!
Z mé něhy trýzeň.

Obloha, v jeho světě, barvou fialová

Jen tak si tu teď ležím v noci blazene loži
Jsem odliv mlha novoluni
Mladý novoluni
Vzpomínám co tvoří vlna a tu vůni
Nemůžu být jen tak sám se sebou a nemůžu tolik přemejšlet hosi
A já jsem rad sám
A hrozně moc rad oremejšlim
Kdykoliv zavru oči
Beru to riziko
Jsem intro
Co mám provést a co dělat
Jak to urychlit a nebýt nerad
Dest jeví chlad i klid
Snasi mi polibek
Chci rozlejšvat ty vlasy
Kdykoliv zavru oči
Přestanu bít
Nechci na nikoho mluvit
Nemluvte
Jsem vzduch jsem nic
Mám svůj svět
Mám ho rad
Moc
Je mi tu moc dobre
Nechci z něj ven
Nechci dovnitř nic
Nic mě nebavi
Potřebuju se ztratit venku
Běh
Letět do přírody
Sám
Nevím, co to je
Jsem naivní
Jsem zase na začátku
Neuznavam krivdu
S tím jsem už přestal počítat
Nelze být tak pomalejš
Jsem az moc hodnej
Chci starý problémy
Е пича

Си пича

Нэйсэм змрд

未知の死

Čekám na něco co se nestane

Takovou bázeň jsem nikdy neměl

Nezachytil jsem to všechno

K dlaním líc

Jsem nic

Muzu si za to sám

Neměl jsem se spoléhat

A bejt víc já

Druhá milá, první polibek

Co teď?

Vždyť já s ní oči spustím s těží,
těch jejích tisíckrát jsem hoden,
ona ráno vstane i probouzí můj den
a když pod peřinou zas leží,
až tehdy můj mi Soumrak klesá,
pak Temnotou pletu se a té přec trůním,
že zde - začal jsem novoluním
býti i prchat před ní v nebesa.
Natolik patří mi,
jak hrubý dala polibek.

Koruna krále temnoty

Království

Po hřbitově levituji, netřeba jeden můj krok,
černé nebe, oblaka řeže sivých světél tok.
Prázdný náhrobek, jediný, jeví chlad ne kamenný,
ker půdu i permafrost i vše kolem zní z ledu,
co se mi to děje? Netuším, sám říci nedovedu.
Tváře patří Vám, smrtelní, já jen zvedám rameny,
klidná hlava, uctivě nadechnu se – mé plíce
plní krystaly a bezbřehá Noc tak, jako lvice,
klečí na mé hrudi. Bílé Stíny, fialové plameny.
A natolik chladný je ten rov a kdo mu trůní?
Chci ho pro sebe. Kouknu, vidím žezlo, novoluní.

Třetí milá, první královna

Elfí sluch, sivé oči
drží kouzlo dní, nocí,
večerů i chladných rán,
kdy svítí mé Tmy chrám.

Sivý zrak, elfí sluch
tu mou tvář mění v luh,
nesu herbář svých královen
a mrtvého motýla zároveň.

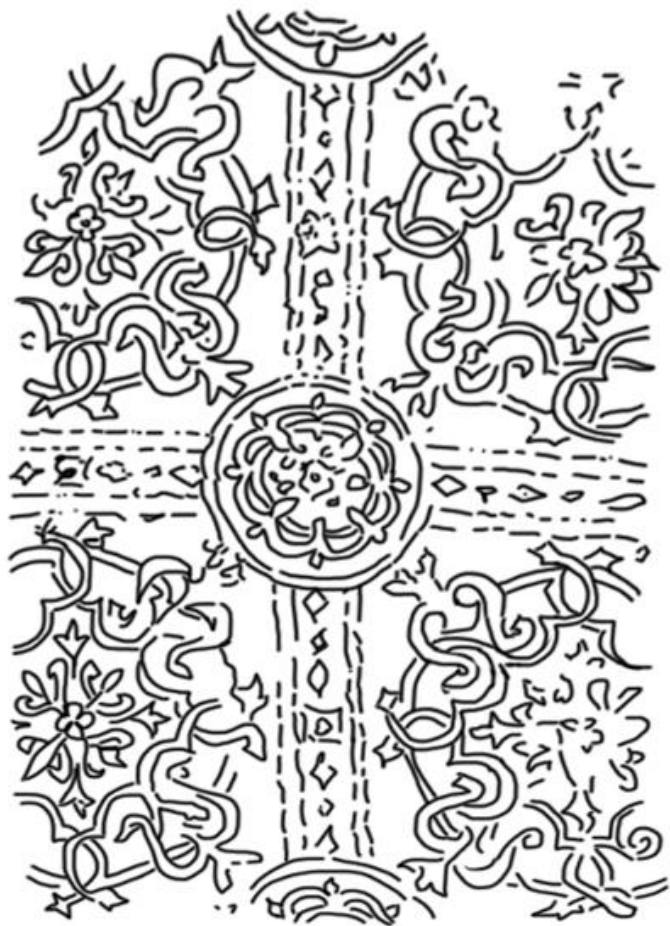
Venku je chladno,
já nevím co na sebe.
Životy mám dva, jak nebe.
Jsem upír, nemůžeš
mi ublížit, když
pláču, připadám si
jako člověk.

Vílí královna

Vlahý soumrak, svítání pozdního května
v zámecké zahradě, zahrada Duchcovská,
věnuji své milé vílí královně, obrovská
ta vroucnost mžiku, né tak, že svůj jed má,
čímž mnozí, i já kdys i nyní, sladce
blázní; skrytý v očích a mluva jak koťě,
v blahých vlasech i vznešené módě;
a celé zlila s ním mé preveliké srdce
prahnoucí lásky. Pak Noc a chlad se
rozšířily mnou, tak jako dnem, když kradu
slunci bič. Pozemský život květ, mu jest
láska plodem a můj věrný rádce,
můj rozum nechal mne jít, když dal radu:
Stůj, ač žízniš! Sklízíš, co jeví lest.

Žádný dřevěný kůl, jen čepele

Svírat čepel hled'
mé srdce drobnou pěst.
Nač čeká? Její čest
hradí z ledu zed'
a je jí vše cizí.
A já za zdí jak zvěd,
na své první misi,
to jméno, co je květ,
tak chtěl jsem jí vzít,
to mládí všech kořat,
tak sladkou krev pít
a na těch retech ztroskotat.

V mé srdce padají čepele,
vločky sněhu; v můj klín popele.
Byji loutnou její zvěčné krásy,
jako ono žádnou její které spásy.

Odlož ten břit

Ted' mne poslouvej, má milá, já povím ti pravdu,
pohledem mne nítíš jako padlá jiskra naftu.

Ted' poslouchám já, má milá, chci znát tvou pohádku,
krev je mi tuší, čí popíše prázdno svých řádků.

Prosím, odlož ten břit, má milá,
kolikrát jen jsi mne prolila.

Vždyť on se rozpadá

Milovník král Noci víle pad,
jak jiná všad,
by lze mohla se jí vyrovnat.

Já sním a bled, vznešenou vílu pít;
sen tento: slít
jej žití, co chaos je, a klid.

V měkký mech lehnu
a jak odvěký sen,
či přesuchý kmen
se cel rozpadnu,

vykrvácím své cévy,
co dál mám k odevzdání,
jen ať jí úsměvy
se mi klaní.

Kletba

Já netěším se z tvorů,
co jsou lidští,
řežou, pletou mne a spolu
jich duše piští.

Já naslouchám vánky chladu,
kam jít šeptají,
a že mé kroky cení radu,
jsem sám, potají.

Vládnu kde se Stíny vinou
tiše míst,
tam hyne spol s křovinou
výše list.

Ten, kdo vlil své přivínění
druhým vzlyků,
ať s ním klid nebe není
v okamžiku.

Ti z Vás, kdo tak vedou si
za života,
ať Vzduch a Prach, Ohně rdousí
Vás, i Voda.

Vás ať Pekla bije šleha
z plamene,
má Temnota při tom nechá
odhalené,

a nikdy více nezahalí
Noci plášť
Vaše oči, co lhaly,
tváře vší zášť.

Motýlek, šelma, koťátko, zmije

Pod límec motýlek, když na bál,
když nejstinnější čas, nad žíly,
tímto já okouzlen, mihn se bál
zjizven tam, kde její květy žily,

i na koleni od střepů skel,
však trapným zlomkem její lesti.
Trestem padne ta v dna Pekel,
ve Stíny nejisto mne svěsti.

Její síla,
duše bylá,
převyšuje mé zbroje.

Jaká víla,
koťátko je,
jaká zmije.

Ledová princezna

Prázdná Praha. Klid, krystaly v nás
proudí. Pnouti k žádné nedovedu
cít a tahle za Žofínem v sedu,
též krystaly pálila i zamrazila čas.

Probledlá plet' sněhová, bezbarvý je vlas,
polibek mramorů a očí z ledů,
spí mé srdce v nich. Já celý v ledu,
když večír střetnul ji a nikdy zas.

Její Stín, jak se mou Nocí vine,
cukrovou krev snad nezveršují ani.
Celou vypiju ji, pak vzkřísím větší krásy jiné,

až snosíš se, měsíce v květu Stíne,
za těla schránku - on posvítí mi na ni.
Hrud' prázdná, touhy plné však, kde paní.

Korona

Já sám jásám právě zjistiv
lidské tváře číst,
však každou vzala pryč,
či stejné všem dřív
teď, když jako za list,
na kterém psáno nic,
skrývá je v masce
a stejné všem dříve,
prázdné, nehřejivé.
Jakým směrem i krasovlásce
vykročit tam, před strážce
té sladké řeči proměnlivé,
sličných srdcí pojivé?
Nose, jako mys, v soli svlaž se.

Jak moc?

chci plakat v jejím klíně a dostávat utišení

umím rozplakat já ji

se opravdu dotýkám své tváře

sladkou krev lze pít

jsem nemrtvý a ona nesmrtná

Nejsem pilný chovatel

V akváriu holém
šnek zemřel mi,
poté těla schránky kolem
zeleň nová klíčí velmi.

Zda a vůbec pro něj dýchá
a ta semena, kde se vzala,
kým snesena v zem ticha?
Života z akvária nově sálá.

Ve stejném čase za pokojí
a chladu měsíce prosince
svou novou schránku pojí
jeho duše a té já hrozím se.

Můj drahý přítel

Ve stovce z okna do lesa prázdný plech
a druhý plný, levanduli v hrdla svého
a to na dálnici jsme a v jiných dnech
tak koná. Zda dekadent já, jaký směr jeho?

A to šofcem z povolání je! Lucifer snad?
A dále, on ostré chody rád, rdít ví se
a lépe tak, když Vaše duše neví více,
ty další vjezi přeci ani nechce znát!

A oba vládneme, já Temnotě králem,
on Pekla pán a trůn ho čeká za své činy,
můj z ledu, jeho jiný.

Novoluní ve vaně, krystaly ve mně

Vanuji se
a s pílí studentek
pozoruji kapající kohoutek

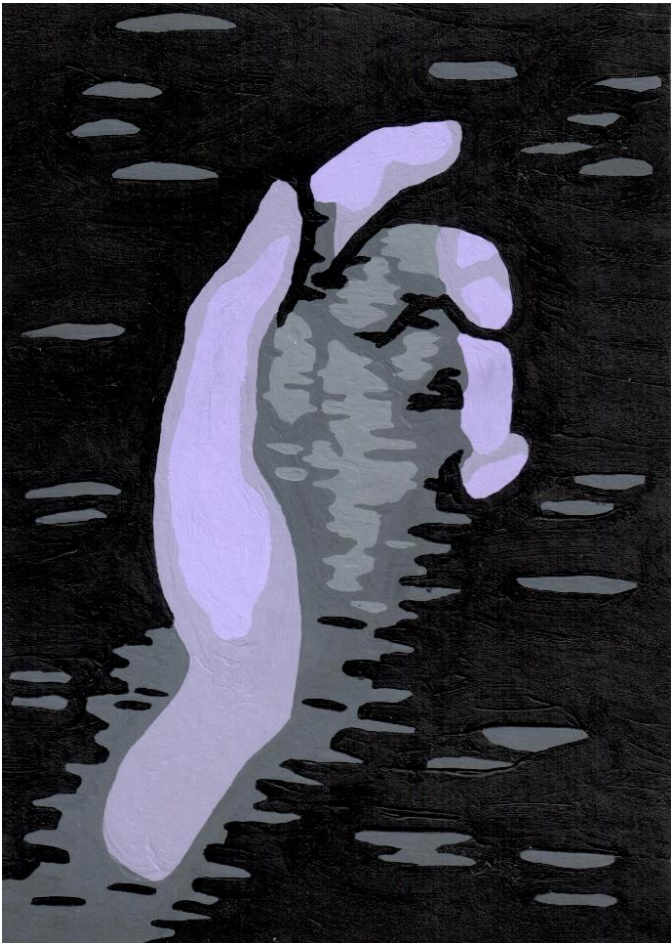
Je to stejné
jako můj život
jako můj svět
baví mne to

Kolem to moc nešplouchá
ale časem
se utopím
v té hloubce

Začínám ronit slzy
ta hloubka
se stává
kapičku nebezpečnější
A z koupelny je nebe

chybí tu kyslík
a vzduchem pod sluncem
sedí mé mraky
a já mezi nimi taky

Nemrtvý a nesmrtná

Tolik cifer ani lidu známo,
bych jen svou sumou vyčíslit měl,
po kolikrát již já prošel tunel
Smrti vstříc a ožil další ráno

a zemřel pak a ožil zas, ano,
a večer znovu. Znovu hořký chmel
roste v mém sladkém sadu, kdež směl
a kéž smím to, co mi nedopřáno:

Ona. Mých světů, krokem v ně zas,
kde zneuctil by všechen Stín ten jas
její mi blízký, co podzim březnu.

Ona, věčně dýše vůni třešní,
jež já se nezbavím, víla lesní,
ze své mysli, ani Smrtí ze snů.

Láska

Miluji šero miluji soumrak miluji měsíc miluji hvězdy a nesnáším slunce miluji noc miluji stín
miluji tmu miluji trůn miluji temnotu miluji bolest a vůbec tu druhou miluji život i miluji umírat
miluji plakat miluji chlad a když mi krade prsty miluji jaro a miluji podzim miluji lesy i miluji
rostlinstvo co ten dým miluji jehličnany miluji mlhy miluji mraky miluji déšť miluji vzduch a
ten po dešti miluji běh i miluji spánek miluji snít miluji myslet miluji cítit miluji milovat miluji
pomazlení i miluji samotu miluji svobodu miluji bezvládí a nesnáším chaos miluji klid miluji
své rodiče i miluji kolik jmen miluji kudrlinky a z květů věnce miluji šaty miluji zrcadla modrý
zrak miluji pít sladkou krev a sladší více miluji vznešené elfky a miluji ženy a nenávidím je

Jazyk jako jablečný květ

Srdce bije jako kovář,
má hrud', ta celá se třese,
jako dívčí dech po lese,
když Noc a žádná svatozář.

A zde dívka z hmoty tvář,
ovocný nápoj, co nese,
rád piji kalichu beze,
ač nádoba má svatozář.

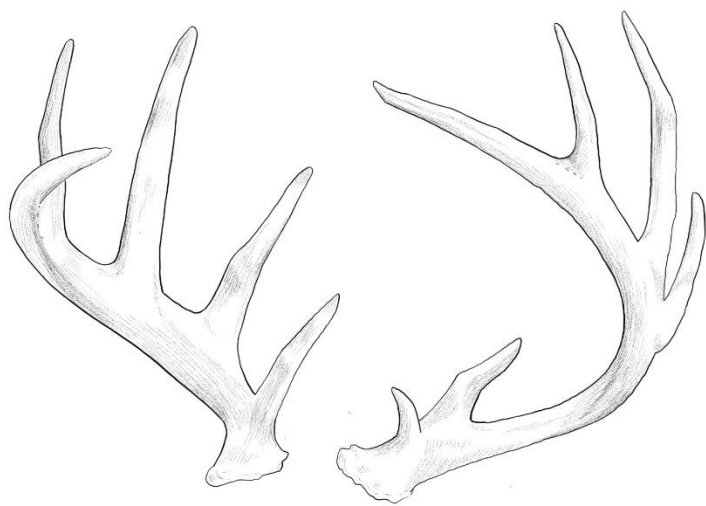
Zalily mne zlaté nitě,
její jazyk mému říká,
ach, řeč jiná – miluji tě.

Slovenka v sedle běží,
já ve stihu za jen pěší;
ta zlat' zlatne plamenitě.

Klid duše

Naslouchám řeči potůčích vln,
hladí mou tvář závan, paže vzduchu,
již otáčí směrem našich duchů,
kým hledí stébla co trávy pln

ji svět své šíře i jiných zrn,
onen plátnem slunci svého druhu
obřím, jedním tahem znáti duhu,
jež kol krok svádí i plachých srn.
jež kroky svádí i plachých srn.

Les

Chtěl bych žít v lese
je tu klid a žádní smrtelní

Jednou
až bezdomovcem sestanu
postavím své hnízdo
vysoko
v korunách stromů

Budu
jíst jejich plody
a kořínky co najdu
pít déšť z jejich dlaní

Je tu klid mech Stín a žádní smrtelní

- - -

Dnes
sem často mířívám bloudit
a to pozdě po Setmění
protože právě tehdy
mne doprovází jistota
že zde budu
úplně sám

Zdála se mu noční můra

Při kontrole na letišti mi museli vzít všechnu kadeř, v mé tělesné schránce bylo nalezeno tolik nashromážděných krystalů, že kdyby někdo smotal tykev z mých vlasů, jistě by navodila kvalitní stav levitace.

Zdál se mu překrásný sen

Seděl jsem na lavičce v zámecké zahradě, a klid hned po mém boku, pozoroval okolí, smrtelníky a najednou nám do zad přišla ona a povídá: Mám tě moc ráda. Nato mi věnovala svůj zápisník a v něm básničky, které napsala, a já na ni jen koukal s ústy dokořán, ani slovo žádné.

Jsem král temnoty Oldřich III.

Jsem bezvládí

Nechci souznít
nechci vyčnívat
jen chci být své struny chvění
a chci zmizet

Jsem ježíš2020
“Potřebuju zmizet,
vládnou mimo tuhle zemi”

Říkají mi
že se nechovám jako chlap
jen proto
že mne znají nosit
mužskou tělesnou schránku
jež nosím jen pro bol a rmutný brek
jež na reménko odložit nevím

Zkusíš na mne šáhnout jdi pryč

Po Duchcově levituji

Zvuky v uch jak mlha znící klid,
ty jeho zase, hádám, hněvem duní
a tak pohledy ostré, co do výsluní,
co zrak ve slepé jeden mění svit;

ve svém obličejí nepřestává mít,
aň vrásky, jež ho čelo na mne struní
z meziobočí, jak směle umí.
To pouhé zajímá mne – jeho fit.

A já se zpětně omlouvati, smrtelný,
za své drzé v tebe hledím skeny.
(Snad svou pěst s mou bradou nevymění)

Třetí proužek já – mé věčné odění,
nesu více běl, méně zase modřeny,
on rudě obut a šat, ten ze Tmy.

Téže mne utopit

Šperk, jenž vílou z milosti mi darován,
když poloučili jsme se naposledy,
jen vzpomínám ty její lадné vzhledy;
leží v jezera spod mnou pochován.

Nyň z téhož břehu obracím se k Vám,
řasy v prstence se točící, pod ledy,
s lítostí, kde motýl dvojnásob, tedy
právě jím a Vámi snad, vzorně střežíván.

Jarem s mými rozezní ty její též,
rety prázdné posledního roka půl,
zkaď kouře vždy jen s kvítím zavanul

vílí vzdech – pak i puch co čpící lež,
již čtu tvář, ne tu řeč – vonný v nich.
Vně mrzne vše a ve mně kape sních.

Druhá vize

Nenesu žezlo, korunu, chybí zde trůn
a sem já přišel jít, kde lid tvorů
nerozumí klidu poloprázdných lun.

Po spodině levituji. Za horizont obzorů
prchá hory tvář, ta se ráno vrátí zpět,
až Vám slunce barvy své zas slije dolů,

i spodina pak své sedlé Stíny jasnatět,
i mizejí hned, tam ona, vysoká elfka,
jež plane, blýská, jiskří v tento svět,

jako Galadriel sama, kráčí natolik lehká,
jen hluchý krok jej chůze vyzní.
Tu já znám a poznám více Nocí dneška.

Teče čas, v němž trpím, zaživa duše sní,
já nenapil se sta dní, oč více ryzí
krásy nese? Snad celou tou teď běsní

a krás jiných haní zástup dlouhý k tisíci
její jas co slunce novu klid,
ať vyjde měsíc, jas rovný její líci,

té, jež můj Stín řeže, plaší. Však s ní bít
Temné cosi, čemu nevládnou, nepatří
mi ani – bije to srdce a z něj chci pít.

Jsem životapijec - rety můj cíl zostří
tam, kde smísí se jak Noc a den
má krev a její, slast s tou tíhou vánek zvětří.

Sladký vzdech vzduch růžový svým plamenem,
sladký dech, sladká krev, sladká řeč i slyším.
Můj život si vem a já tvé Temnoty anjelem.

A kým já jsem, bych uhnul těm modrým očím?

Vaše veličenstvo, klenot jste sama

Nekonečný břeh Vaší oázy, kde básníků vzpláváte díla,
jejž růžové páry stoupají k nebesům, když prahnou má mračna;
topí mou žízeň v hrdle a Vys mé vteřiny tak ráda pila
hlty bezednými, že zbyla z té mé prapustá jáma prašná.

Neznám hlubšího ťapkání, co Vaše, odrazem bezbřehé Noci,
jež holé doteky chodidel svitnou každým hvězdy kmitem co zhas,
za zády je potom necháváte žít pro utišení mých očí,
tak vroucně mapuji všečen Váš krok, však žádná jest schůdná z těch tras.

Vaše vzdechy vanou jen kouře vonné a slastí i květů jiných
marně skrývající v dým tvář Vaši, jež líc tak vyniká v nich,
jako vrcholky Českého středohoří, když pokrývá je sníh,
dálným pohledem z Milešovky pod holé stromy dní světelných.

Vaše prameny rudé jak slunce žhnoucí ženou mé slzy ledna
více blíže vzdáleným oceánům, z jež ponebí prchá i
mé slunce k Vám, když odíte Stínů šat a bázeň tak nevzhledná.
Slzy ať nekropí tou pustou jámu, Vaše zahrady však, Váš ráj.

Večerní modlitba

Ó ostrostřelci ve střílnách zořící s dáli nekonečnu blízké, prosím, slyšte mé ticho, své tětiny
pněte mou osou tam, kde s květů páry led sestává, a palte s toulců Vašich nesčetných tu šípů
smršť s hroty hořlavinou posetých v mé bytí s přesností stroje a silou vší a větší, pokud selžu na
své trase, jež neschůdná jeví zcela se a ty plameny hřejné nehaste, ať tančí svůj tanec Smrti s
mou měsíční duší pod černým nebem prázdným, kam vzejde sám všechn můj vzdech, dým,
popel, prach splynout v klid a bezbřehou Noc, v její Stínopády.

My, páni v černé

Jsem král pocitů
všedně pláču
Velmi vysoké desítky dní
jsem ji nespatrił
Teď ji opět vidím
a o tolik více krásu vrší

Ó mocná láska
spas nás

- - -

Velmi nízké stovky dní
jsem ji nespatrił
a o tolik více ji teď prahnu potkat
jen abych ji mohl nepozdravit

Potkal jsem ducha

a přistoupil ho obejmout
ale proklouzl mi trupem skrz

Vzal si veškerou naději
s čímž nehodlám dělat nic

Mé rozpuštěné prameny
rozevlál jeho letu van
a hřeben Noci slil je zas

Roň slzy

Roň slzy, má milá, jež mi stera nepatříš;
jako mou líceň suchou spívat nespatriš.
Zavírám oči, ač slepnu, vidím ty tvé modrý sních,
osmrčen sním zaživa, nejiskří žádná něha v nich,
smích, pláč ani; a ty, z niž pil jsem, rety bezměnné
mlčí chladné co slova, snad socha z kamene,
kamenné nosíš srdce, já žádné, nesu ani to,
když propadlé ke kameni a vznešené mi hanito.

Roň pro mne slzy, má milá,
kolikrát ty jsi mne prolila.

Portál

(mesicniduse)

Kde jinde hledat slasti, jež mi žádné není?
Trapný světe z hmoty, samý hluk a změny;
jen zrak svůj přivřu a hned klidem procítěný.

(rozvaliny)

Kde jinde hledat slasti, když jsoucno prázdno jest?
Když na nočních plátnech měst lidská duše hřeje;
za ranního vzdechu v očích propast zeje.

(rozvaliny)

Do hlubin pronikat; necht' hořím zanícením,
v tichu prolévat se skrze mlhu jitra,
tento čas, co pomíjivost v nitru skýtá,
osamocen tak chladný, a přec plný chvění.

(mesicniduse)

Čas plyne, já v něm skrytě stojím, ve tmě žal;
přikryj svět, přikrývko, i ustel mi k snění;
ten můj žal, vše zničí živě v němém mění,
přikryj mne a portálem snovým otevři sál.

Běžci

Jsou běžci co nezdraví
a těm bych dal bradu

Jsou běžci co pozdraví
a ti běží hřejní

Jsou běžkyně co nezdraví
a těm bych dal bradu

Jsou běžkyně co pozdraví
a ty běží hřejné

Jsou běžkyně co pozdraví i úsměvem
a ty mne hřejí o to víc

Jsem mimóza

Jsem ten kdo pláče první
Jsem ten kdo přestává poslední

Jsem ten kdo umí city
Jsem ten kdo citem trpí
Jsem ten kdo roní pro ostatní

Jsem ta co cítí dotyk
Jsem ta co cítí Stíny

Jsem ten na kterou nešahej

Žádná, z obou těch nejvyšších, ho nevyslechne

Archanjelé pláčou, mé dráždí je steny,
neznavné jsou jako můj zpěv, Vám je plytký,
tobě, lásko, i té, či vládnou mnou zbytky
ve mně; prchla, pak zdvihla zde práh zděný.

Archanjelé pláčou, bázeň v proměnách,
její jas a můj déšť v duze se protkal,
nov z paprsků stínu závoj mi utkal;
tiše zpívám, žel se vrací v ozvěnách.

Ať šíp i dým i ta k mé hrudi mívá,
ať krystal již už v plíci nepřilíží,
ať jed, jenž uštkla tam královna zmijí.

Noc

Ach, jen se nechej politovat, dne,
když výše nic ti naděleno,
než jedno chudé azuro.

Ó, ano, už přichází,
tak klidná, tak temná,
kdy smrtelníka přiuspává,
v ní má vláda vstává,
a tolik barev, tolik umem dává!

Černou, rudou, tolik modrých,
stříbro, tyrkys i purpur,
stříbrnou a hvězdnou,
hvězdnou nebi rozesívá!

Byje přirozená jako elvinský les

Zalila mne její moc i vůně, co její vlasy vlály;
ach, onu holou šíji, již ta kadeř vlnou cloní
živě vizím nyní, když živá je mi loni.
Neznám, že obraz tento nezbude mi stálý.

Nožka malá mechem chodí bosa v dáli,
rozeznívá ptactva zpěv, pak mé srdce lomí,
i já lesem kráčím Nocím zpívav o ní,
Nocím, jež Tmy verše mi šeptávaly.

Pouhé co potřebuji je
vizet měsíc stoupat i slunce haslé //užasle
tisícera jiných pak v bodech jasné

Březový háj

Břízy Vy útlé milenky mé!
vězíte všude všude a jarní pachy tajemné
Ach jen Vaše jemné vzdechy
kterým mile rozumím
jemné jako jemnou znal jsem její dlaň
dnes je cizí však
ať povznešeny po oblaka
jako žalem pozdvižen můj zpěv

A bílá tak jasná neroste v hájínách
by krásou trůn můj nezažehla!

A klid duše ten ve Vaší tiši
jak s mým souzní a jak je!

I v Noci vší Noci slunce vidí v Vás
přísluhou odleskem luny
jež stříbrem pláče onoho hořící zoří
a kdy doplaká slepne

A inkoust uniká peru k mým prstům, ten zasychá na tváři, když osuším ji jimi, a slza, kterou nezachytím, rozpíjí mé plné stránky.

A jiné básně

Schůzka

(Jsem student)

Sedíme tváří v tvář
sotva jsem přišel
a má kolena koukají na dveře

Namířím je na šéfa
a cítím bolest

Nohy táhnou opět ke dveřím

Na tváři držím úsměv
a na mysli
mraky trávu verše v jeci

Schůzka

(Nejsem student)

Sedíme tváří v tvář
sotva jsem přišel
a má kolena koukají na kolegu

Namířím je na dveře
a cítím bolest

Nohy táhnou opět k němu

Na tváři držím úsměv
a na mysli
úsměv svobodu klid vjezi

Pomáhat a chránit

Švestky cinkaj šestky
a jsou lichejší než ony,
kolikrát jsi slyšel zvony
tvého poklidu či bezpečí,
když ti fízl čelem kráčí?

Rasismus

Černochům narůstají pěkná svalstva těla

Asiati trůní matematice

Romáci se pyšní svou nadprůměrnou emocionální inteligencí
a bílá . . .

Etatismus

Smrtelní! palte vlajky

Proč si sami chodíte volit
toho
kdo bude vládnout
Vaším životem?

Jste otroci?
Jste věřící!

Kdybych pronesl
že si diktátora volit nechodím
zdálo by se
že se nezajímám
Zajímám

Nesouhlasím s tím vším

Nejsem otrok
jsem svoboda
jsem bezvládí

Smrtelní palte vlajky

Kéže bych volit nemusel
Volím tedy svého diktátora
nejnezlejšího
a vhazuji ten list
a na něm nechávám zářit
takové to A v kroužku

Smrtelní! palte vlajky trikolory
Ah ta slepá religie
krátkozraká religie